

нѣкога Василъ Левски. Задъ тѣхъ пѣкъ, изрѣзани като слаба синкава сѣнка на хоризонта, се губятъ въ утринната омара величественитѣ Родопи. Наситени на тая гледка, очитѣ се спущатъ надолу и спиратъ върху китния и хубавъ градъ Карлово. Сега, следъ горещинитѣ, които съпровождаха лѣтото, когато почти всичко бѣше изгорѣло отъ жегата по цѣла България, Карлово като чели едничко е запазило още своя свежъ и росенъ видъ. Единъ отъ най-добре залесенитѣ градове, Карлово и сега тъне въ зеленина и те кара да мислишъ за пролѣтътъ и лѣтото, когато, напротивъ, раннитѣ трѣпки на есенъта сж полазили вече по балкана.

— Е-хе-хей . . . обажда ни се бае Василъ, спрѣлъ магаретата до едни скали.

Настигаме го.

— Ето, гледайте, казва той, това мѣсто се казва „Стисни магаре“. Вървете, ще видите сами.

И той подкарва магаретата. Съ особено внимание, бавно и предпазливо, тѣ минаватъ тѣснината. Минаваме я и ние. Ясно ни става, защо така наричатъ това мѣсто. Магаре съ по-голѣмъ товаръ би се задрѣстило въ нея.

Полека-лека навлизаме въ планината. Сѣнкитѣ, хвърлени отъ високитѣ канари, ни закриватъ отъ слънцето. Лъха приятна хладина. Може ли иначе. Тамъ, кждето има вода, може ли да нѣма прохлада. Предъ насъ се открива вече нова гледка. Сякашъ самъ Богъ ни въвежда въ единъ другъ — новъ и непознатъ свѣтъ, и на сѣне не вижданъ дори. Високитѣ и непристѣпни върхове се губятъ въ небесата, очудватъ погледа и ни каратъ да се прекланяме въ душата си предъ магичната властъ на обаянието, което излъхва всѣки кѣтъ отъ планината. Колкото